

Arrest

nr. 115 535 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Kaga Bazar in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

Toen u dertien jaar oud was, stopte u met school en ging u in de kruidenierswinkel van uw oom werken. Na ongeveer een jaar was er niet zo veel werk meer in de winkel. Uw oom sprak hierover met zijn vriend en klant Zawad Jan, die directeur was van de afdeling in Khogyani van de Staatsveiligheid. Zawad Jan bood aan dat u zijn bodyguard zou worden en u ging op het aanbod in. Ongeveer acht maanden na uw indiensttreding bij Zawad Jan kreeg u een dreigbrief van de Hezb-e islami Gulbuddin Hekmatyar. Enige tijd later raakte u samen met Zawad Jan en zijn andere medewerkers betrokken in een aanval van rebellen in Khowaran. Na dit incident besprak u uw bedreiging door en angst voor de

rebellen met Zawad Jan, die u verzekerde dat dit normaal was wanneer u voor de overheid werkte. U bleef voor Zawad Jan werken. Ongeveer twee maanden later kwamen de rebellen thuis bij u langs om naar u te zoeken, maar u was op dat ogenblik niet thuis. Enkele dagen later kreeg u opnieuw een dreigbrief van Hezb-e islami. Na de tweede dreigbrief kwamen de rebellen nog twee keer bij u thuis om u te zoeken, maar u was telkens niet thuis. Zeven à acht maanden na de tweede dreigbrief stopte u met uw werk voor Zawad Jan, omdat u gehoord had dat de rebellen u in het dorp bleven zoeken. U leefde daarna ondergedoken op verschillende adressen. Eén maand en twee maanden nadat u met uw werk gestopt was, werd u een brief opgestuurd van de overheid met de eis dat u opnieuw aan de slag zou gaan. Ongeveer drie maanden na het stopzetten van uw job verliet u Afghanistan.

U kwam in België aan op 3 juni 2011 en vroeg asiel aan op 6 juni 2011.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de rebellen nogmaals bij u thuis langs en namen uw vader mee. Onder druk van de dorpsoudsten werd uw vader vrijgelaten. Ook de overheid kwam bij uw familie langs om te eisen dat u terug in dienst zou treden. Daarom wendden de dorpsoudsten zich tot de provincieraad van Nangarhar, die twee brieven schreef waarin uw problemen werden uitgelegd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: taskara; twee dreigbrieven Hezb-e islami; twee oproepingsbrieven overheid; twee brieven provincieraad Nangarhar met envelop; foto; enveloppen.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 3 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Hezb-e islami Gulbuddin Hekmatyar en de Afghaanse overheid. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal grondig verschillen van de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De flagrantste tegenstrijdigheid laat zich opmerken in uw beschrijving van uw beroep, dat nochtans aan de basis ligt van uw problemen met de Hezb-e islami en de Afghaanse overheid. Zo stelt u tijdens uw interview bij DVZ dat u als onderzoeker en informant bij de Afghaanse staatsveiligheid werkte (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 07.09.2011, p. 1 en 2), terwijl u bij het CGVS beweert dat u binnen de staatsveiligheid in Khogyani werkte als privélijfwacht van directeur Zawad Jan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beaamt u dat u naast uw werk als privélijfwacht ook samen werkte met de directeur als onderzoeker (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Aangezien u, gevraagd naar uw beroep, bij het DVZ enkel antwoordt dat u onderzoeker en informant was en bij het CGVS enkel antwoordt dat u privélijfwacht was, is dit geen geloofwaardige verklaring. Indien u deze functies combineerde kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat u dit zelf spontaan zou verklaren wanneer naar uw beroep in Afghanistan wordt geïnformeerd, zeker wanneer uw professionele bezigheden de basis vormen van uw vervolgingsrelaas. Bovendien werd u tijdens uw gehoor bij het CGVS letterlijk de vraag gesteld wat uw taak precies was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U antwoordde dat u lijfwacht was en instond voor de persoonlijke veiligheid van Zawad Jan als die ergens naar toe ging. In dat opzicht is het ook vreemd dat u Zawad Jan, wiens persoonlijke lijfwacht u dus was volgens uw verklaringen bij het CGVS, geen enkele keer vermeldt tijdens uw interview bij DVZ. Gelet op het belang van uw beroep in uw asielrelaas is het hoogst opmerkelijk dat u omtrent dit punt dergelijke tegenstrijdige en verwarrende uitspraken doet.

Daarnaast legt u tijdens uw gehoor bij het CGVS ook ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen af omtrent uw tewerkstelling als privélijfwacht voor Zawad Jan. Zo is het compleet onaannemelijk dat u als vijftienjarige voor een dergelijke belangrijke functie zou worden gerekruteerd

(zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat u geen taskara nodig had om als privélijfwacht te werken voor een lokale directeur van de Afghaanse staatsveiligheid, is evenmin aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u nooit een opleiding zou gekregen hebben om lijfwacht te worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat Zawad Jan, de man voor wiens veiligheid u moest instaan, u zelf leerde omgaan met een Kalasjnikov (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat naast u en Parweiz, de chauffeur, Zwad Jan geen enkele bescherming genoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat hij zijn leven in de handen zou leggen van een onopgeleide puber. Daarnaast weet u opvallend weinig informatie over Zawad Jan, naast uw werkgever ook een vriend van uw oom en klant in de winkel waar u gedurende een jaar hebt gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Zo weet u maar bij benadering hoe oud hij is, kent u de naam van zijn echtgenote niet en weet u niet of hij kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Ook weet u niets over zijn loopbaan voor hij hoofd van de staatsveiligheid in Khogyani werd, een functie die hij nochtans pas sinds twee jaar uitoefende (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Aangezien het uw opdracht was om in te staan voor de veiligheid van Zawad Jan, u gedurende ongeveer anderhalf jaar nauw met deze man hebt samen gewerkt en hij ook nog eens een vriend van uw oom was, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u van deze zaken beter op de hoogte bent. Niet enkel betreffende uw beroep, maar ook inzake uw problemen in Afghanistan verschillen uw verklaringen bij de DVZ danig met de verklaringen die u bij het CGVS aflegt. Zo vermeldt u bij DVZ nergens dat u dreigbrieven ontvangen hebt. Bij het CGVS vermeldt u echter wel dat u twee dreigbrieven ontvangen hebt en u legt deze ook voor (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Ook vermeldt u bij DVZ maar één bezoek van de rebellen bij u thuis, terwijl uit uw gehoor bij CGVS blijkt dat zij meerdere keren bij u thuis langs kwamen (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 2 en gehoorverslag CGVS, p. 21). Bovendien verklaart u bij DVZ dat u Afghanistan verliet na de beschieting op uw huis, terwijl uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat u pas ongeveer tien maanden na deze aanval Afghanistan hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21 en infra). Uiteindelijk verliet u Afghanistan omdat de rebellen u bleven zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21). Vreemd is ook dat u uw problemen met de Afghaanse overheid, die eisten dat u uw werk voor Zawad Jan terug zou opnemen nadat u gestopt was met werken, nergens vermeldt tijdens uw gehoor bij DVZ. Nochtans dateren beide oproepingsbrieven die u voorlegt om uw vervolging door de overheid te bewijzen, van voor uw vertrek uit Afghanistan en kan er dus redelijkerwijze worden aangenomen dat u van deze elementen al op het moment van uw interview bij DVZ op de hoogte was. Wanneer u hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat men u daar tijdens uw gehoor niet naar gevraagd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Nochtans werd de vraag naar wie u vreest in uw land van herkomst zowel tijdens uw gehoor bij DVZ als bij het CGVS gesteld (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 2 en gehoorverslag CGVS, p. 23). Ten slotte is het ook zeer vreemd dat, hoewel uit uw gehoor bij het CGVS en de door u neergelegde documenten moet blijken dat u de Hezb-e islami Gulbuddin Hekmatyar vreesde, u deze groepering nergens vermeldt tijdens uw gehoor bij DVZ. Tijdens uw gehoor bij DVZ vermeldt u enkel de taliban als uw vervolgers (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 2 en gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS slaagt u er niet in om op consequente wijze het onderscheid tussen taliban en Hezb-e islami te maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 18). Gevraagd naar wie precies uw huis belegerde, antwoordt u eerst taliban, terwijl u daarna, wanneer nog eens expliciet gevraagd wordt of u taliban dan wel Hezb-e Islami bedoelt, Hezb-e islami als antwoord geeft (CGVS, p. 8). Gevraagd naar wie u in Khowaran aanviel, antwoordt u dat Hezb-e islami en taliban hetzelfde zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Doorheen uw verdere gehoor gebruikt u de namen van beide groeperingen door elkaar. Het is niet geloofwaardig dat u er niet in slaagt een beter onderscheid te maken tussen beide groeperingen. Wanneer u persoonlijk wordt vervolgd door een bepaalde groepering, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u deze groepering consequent bij haar exacte naam noemt. Bovendien is het in het licht van uw vermeende functie van lijfwacht bij de Staatsveiligheid al helemaal niet plausibel dat u geen beter onderscheid kunt maken tussen taliban en Hezb-e islami. Daarnaast is het ook vreemd en ongeloofwaardig dat u na het incident waarbij uw huis werd beschoten door de Hezb-e islami en nadat u twee dreigbrieven had ontvangen, nog zeven of acht maanden bleef doorwerken als lijfwacht bij de Staatsveiligheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 20), zeker aangezien u tijdens uw gehoor bij DVZ de beschieting van uw huis als uw rechtstreekse vluchtaanleiding vermeldt (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 2). U verklaart het feit dat u nog zo lang bleef werken door te stellen dat u dacht dat het ging om eenmalige feiten en dat ze u misschien met rust zouden laten (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Aangezien u op dat moment al twee dreigbrieven had ontvangen en aangezien, toen u niet op de eisen van de eerste brief in ging, uw huis werd beschoten, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u zou denken dat men u na de tweede brief met rust zou laten, terwijl u uw door de Hezb-e islami gelaakte activiteiten gewoon verderzet. Dat u en uw familie de dreiging van de Hezb-e islami niet ernstiger namen, is compleet onverklaarbaar en ongeloofwaardig. Bovendien had u eerder tijdens het interview al gesteld dat u wist dat het dreigement serieus was nadat

ze u hadden beschoten en u een tweede dreigbrief hadden gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen u uiteindelijk toch besloot te stoppen met werken, dook u gedurende twee en een halve maand tot drie maanden onder bij uw tante of vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is hoogst merkwaardig dat de Hezb-e islami u tijdens de maanden dat u nog werkte of tijdens de maanden dat u was ondergedoken, niet persoonlijk kon treffen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de Hezb- e islami een kantoor hadden in Kaga Bazaar en dat zij u steeds liepen te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21). Indien de hezb-e islami u werkelijk intensief vervolgde, zoals u beweert, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij u zouden vinden toen u nog maandenlang in Khogyani verbleef en voor Zawad Jan bleef werken. Ook kan er worden aangenomen dat de Hezb-e islami u ook bij uw tante zouden kunnen vinden. Bovendien is het vreemd dat u aanvankelijk als antwoord op de vraag hoe vaak de taliban of de Hezb-e islami bij u thuis zijn langs geweest, u antwoordt dat u dit niet precies weet, terwijl u even later stelt dat zij in totaal vier keer langs kwamen bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is bizar dat u dit niet meteen kunt antwoorden wanneer daarnaar wordt gevraagd. Daarnaast is het nog ongeloofwaardig dat u door de Afghaanse overheid zou worden vervolgd. Het is dan volkomen vreemd en ongeloofwaardig dat de overheid van u zou eisen dat u terug aan het werk zou gaan als privélijfwacht voor Zawad Jan. U stelt dat zei dit eisten omdat zij bang waren dat u met de taliban zou gaan samenwerken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 24). Aangezien u naar eigen zeggen vervolgd werd door de Hezb-e islami is het vreemd dat de overheid zou willen dat u terug in dienst ging bij de Staatsveiligheid, aangezien u als door de Hezb-e islami geviseerde een grotere bedreiging vormt voor de Afghaanse overheid wanneer u binnen de Staatsveiligheid werkzaam bent, dan wanneer u dit niet bent. Bovendien legt u een taskara voor die is uitgegeven op 28.09.1389 (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) en dus dateert van na de oproepingsbrieven die u van de Afghaanse overheid kreeg en die respectievelijk op 01.06.1389 en 01.07.1389 (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) werden opgesteld. Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u zich bij de vertegenwoordigers van de Afghaanse overheid zou aanbieden om u in het bezit te stellen van een taskara, terwijl u door diezelfde Afghaanse overheid wordt verzocht om u te melden- een eis waar u niet wenste op in te gaan.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan toen u nog in Afghanistan verbleef. Zo stelt u aanvankelijk dat u de eerste dreigbrief kreeg toen u negen maanden in dienst was voor Zawad Jan (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Eén maand na de eerste brief kwam de hezb-e islami bij u thuis om uw huis te beschieten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Nog een maand later, dus twee maand na de eerste brief en een maand nadat ze naar uw huis kwamen, kreeg u de tweede dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Later tijdens het gehoor verandert u deze chronologie. U stelt dat u de eerste dreigbrief ontving ongeveer acht maanden na uw indiensttreding (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Van het incident in Khowaran had u net daarvoor ook beweerd dat het acht maanden na uw indiensttreding plaats vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of u de dreigbrief kreeg voor of na het incident in Khowaran, antwoordt u eerst dat het een maand of 25 dagen ervoor was (zie gehoorverslag CGVS, p. 18) en vervolgens dat het incident één à twee weken na de eerste brief plaats vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Ongeveer twee maanden later kwam de Hezb-e islami bij u thuis langs en één à twee dagen later werd de brief naar u gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Aangezien het hier om een beperkt aantal incidenten gaat (twee dreigbrieven, het incident in Khowaran en de aanval van de hezb-e islami op uw huis) en gelet op de ernst van de feiten, is het vreemd dat uw verklaringen over de chronologie van deze incidenten dermate verschillen.

Gelet op al het voorgaande kan er geen geloofwaardigheid worden gehecht aan uw vermeende tewerkstelling bij de staatsveiligheid en de problemen met de overheid en de Hezb-e islami of de taliban die daar een gevolg van zouden zijn. Hierbij dient echter nog te worden opgemerkt dat u niet enkel over uw tewerkstelling en uw vervolging ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt, maar dat ook uw verklaringen betreffende uw scholing tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn. Zo stelt u tijdens uw gehoor bij DVZ dat uw hoogst bereikte graad de zevende is (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 1). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u eerst niet naar school te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), vervolgens dat u tot de vijfde klas naar school bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en nog later dat u tot de zesde klas naar school ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U blijft evenwel bij u verklaring dat u vijf jaar naar school bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Nog in verband met uw scholing verklaart u aan het begin van uw interview bij het CGVS dat u gestopt bent met school omdat u moest beginnen werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Aangezien u zes jaar oud was toen u met school begon (zie gehoorverslag CGVS, p. 23) en u vijf jaar naar school ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 22), was u dus elf of ten hoogste twaalf jaar oud toen u met school stopte. U verklaart evenwel dat u 13 jaar oud was toen u begon te werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid legt u de hoogst merkwaardige verklaring af dat u soms met de bal speelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u met school moest stoppen om te gaan werken,

antwoordt u opnieuw dat u met de bal speelde en met vrienden weg ging voor u uw oom begon te helpen. Gelet op deze ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw scholing, is het voor de Commissaris-generaal niet mogelijk om in te schatten wat uw werkelijke scholingsgraad is en wat u eventueel gedaan hebt nadat u met school was gestopt.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u niet weet hoe uw oom, een landbouwer zonder eigen gronden, uw reis naar België kon bekostigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien is het vreemd dat u daar niet naar gevraagd hebt.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. In verband met de oproepingsbrieven en de brieven van de provincieraad moet worden opgemerkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. In verband met de voorgelegde dreigbrieven wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De enveloppen bevatten geen informatie die in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Khogyani van de provincie Nangarhar (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Inzake uw persoonlijke omstandigheden dient te worden opgemerkt dat u, zoals hierboven werd aangetoond, ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent een belangrijk deel hiervan, namelijk uw werk en scholing. Door het afleggen van dergelijke ongeloofwaardige verklaringen hierover stelt u de Commissaris-generaal niet in staat een volledig beeld te krijgen van uw persoonlijke omstandigheden. Aangezien u geen juist beeld geeft van uw opleidingsniveau en professionele bezigheden, kan ook uw kennis van het Dari niet juist worden ingeschat. Ondanks de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde omtrent uw persoonlijke omstandigheden kan worden vastgesteld dat u in Afghanistan bij uw tante terecht kon (zie gehoorverslag CGVS, p. 21) en dat uw oom uw reis naar België bekostigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u over een netwerk beschikt in Afghanistan dat u ook kan helpen om in Jalalabad een nieuw leven op te bouwen. Bovendien kwam u af en toe in Jalalabad, en bent u dus tot op zekere hoogte met de stad vertrouwd (zie gehoorverslag CGVS, p. 23).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg aan u worden toegewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met de volgende bijkomende stukken: twee dreigbrieven en een omslag.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd, (ii) verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over zijn tewerkstelling, (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die hij naar aanleiding van zijn tewerkstelling ondervond alsook over de dreigbrieven die hij ontving en de scholing die hij had gelopen, (iv) verzoeker er niet in slaagt om op consequente wijze het onderscheid te maken tussen Hezb-i-Islami en de taliban.

Verzoeker betwist tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd betreffende zijn tewerkstelling voor de directeur van de veiligheidsdiensten. Verzoeker stelt formeel dat hij nooit rechtstreeks voor de veiligheidsdiensten heeft gewerkt, maar wel voor het hoofd van de veiligheidsdiensten, hetgeen een volledig andere zienswijze is. De Dienst Vreemdelingenzaken zou “kort door de bocht” gegaan zijn door daar van te maken dat verzoeker voor de “veiligheidsdiensten” werkte. Verzoeker merkt op dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd bondig te zijn, waardoor hem niet de mogelijkheid werd geboden om namen te geven. Verzoeker gaf aan te werken voor het hoofd van de veiligheidsdienst en

acht die functie belangrijker voor zijn problemen dan de persoon in kwestie. Verzoeker betwist dat het vreemd is dat een minderjarige als lijfwacht zou optreden en verwijst daartoe naar een uittreksel uit een Nederlands Ambtsbericht dat gewag maakt van de aanwezigheid van vele minderjarigen onder de politie- en legereenheden in Afghanistan. Het feit dat verzoeker geen persoonlijke informatie kon geven over Z.J. wijt verzoeker aan het feit dat deze niet in de streek van verzoeker woonde en aan het feit dat zijn functie niet meer inhield dan het begeleiden van zijn werkgever.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker geen poging onderneemt om het motief met betrekking tot de leugenachtige verklaringen omtrent zijn leeftijd te ontkrachten. Verzoekers poging om op intentionele wijze de asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd druist in tegen de medewerkingsplicht die op hem rust en heeft een negatieve weerslag op zijn algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft zijn voorgehouden tewerkstelling bij de directeur van de veiligheidsdiensten van zijn district, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen hierover behept zijn met ernstige inconsistenties en vaagheden. Zo gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan onderzoeker en informant voor de directeur te zijn geweest, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde lijfwacht te zijn. Verzoeker onderneemt geen poging om deze tegenstrijdigheid te ontkrachten of te verklaren. Hij beperkt zich tot het stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte uit zijn verklaringen afleidde dat hij voor de veiligheidsdiensten zelf werkte, doch dit element wordt nergens in de bestreden beslissing aangehaald en doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen over de concrete functie die verzoeker bij de directeur van de veiligheidsdiensten bekleedde. Dat verzoeker er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de concrete inhoud van zijn job ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling.

Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoeker als amper vijftienjarige zonder enige opleiding de enige lijfwacht zou zijn van de directeur. Het verweer van verzoeker op dit concrete punt beperkt zich tot het aantonen dat minderjarigen effectief in dienst treden bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Zelfs indien verzoekers betoog zou worden aangenomen, dan kan in redelijkheid evenwel niet worden aangenomen dat een directeur van de veiligheidsdiensten, zich voor zijn persoonlijke veiligheid uitsluitend zou verlaten op zijn chauffeur en een vijftienjarige puber zonder enige opleiding (zie gehoorverslag p 7, 11 en 15). Een directeur bij de veiligheidsdienst is immers bij uitstek een doelwit voor anti-regeringselementen waardoor kan verwacht worden dat deze zich laat omringen door personen die kunnen bogen op ervaring op het terrein.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling wordt tenslotte verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker de familiale en professionele context van zijn directeur allerminst kon toelichten. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen te ontkrachten, doch beperkt hij zich tot het vergoelijken van zijn gebrekkige kennis door het minimaliseren van zijn eigen functie en zijn band met de directeur. Van iemand die beweerdelijk als persoonlijke lijfwacht optreedt mag evenwel verwacht worden dat hij een minimale kennis heeft over de familiale en professionele achtergrond van zijn broodheer, *quod non in casu*.

Gelet op deze vaststellingen kan aan verzoekers bewering gewerkt te hebben als lijfwacht voor de directeur van de veiligheidsdiensten in zijn district geen geloof gehecht worden. Gezien deze tewerkstelling volgens verzoekers verklaringen de enige en rechtstreekse oorzaak is voor zijn problemen met de Hezb-i-Islami, kan niet langer geloof worden gehecht aan deze problemen. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daardoor geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag tot vluchteling kan leiden. Dit geldt eveneens voor de "nota bijkomende stukken" die verzoeker ter terechtzitting neerlegde. De stukken die daarbij zijn gevoegd betreffen de bedreigingen door de Hezb-i-Islami. Nog daargelaten dat stukken slechts een intrinsieke bewijswaarde hebben in de mate ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*, zijn de stukken zijn hoe dan ook niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze op grond van artikel 8 PR RvV niet in aanmerking worden genomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief bestaat in Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier is gebaseerd op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

Verzoekers betoog dat hij niet van Jalalabad is en daar geen enkele steun, familie of terugvalsbasis heeft overtuigt niet. Verzoeker is immers een gezonde, meerderjarige man die een familiale basis heeft vlakbij de stad en die kan rekenen op de financiële ondersteuning van zijn oom, die eerder al zijn reis naar Europa betaalde. Er zijn geen objectieve argumenten voorhanden die erop zouden kunnen wijzen dat een interne hervestiging in Jalalabad voor verzoeker onredelijk zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER